Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. SZPUNAR
fremsat den 8. december 2016 [1]

Sag C-421/15 P

Yoshida Metal Industry Co. Ltd
mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

»Appel — EU-varemærker — forordning (EF) nr. 207/2009 — registreringshindring eller ugyldighedsgrund — tegn, som udelukkende består af en udformning af varen, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat — artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii) — undersøgelse af registreringshindringen eller ugyldighedsgrunden i forhold til en række varer og tjenesteydelser — artikel 52, stk. 3 — begrundelse for en afgørelse truffet af et appelkammer ved EUIPO — generel begrundelse for alle de omhandlede varer og tjenesteydelser — nyt anbringende i forbindelse med appelsagen — afvisning«

Indledning

1. Med denne appel har Yoshida Metal Industry Co. Ltd (herefter »Yoshida«) nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt den 21. maj 2015 af Den Europæiske Unions Ret, Yoshida Metal Industry mod EUIPO [2], hvorved Retten frifandt Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) i søgsmål, der vedrørte påstande om annullation af afgørelser truffet af Første Appelkammer ved EUIPO vedrørende ugyldighedssager mellem Pi-Design AG, Bodum France og Bodum Logistics A/S (herefter samlet »Pi-Design m.fl.«) og Yoshida [3].

2. Det stadfæstes ved den appellerede dom, der er afsagt efter, at Rettens afgørelse blev ophævet og sagen hjemvist til Retten [4], at de af Yoshida registrerede figurmærker er ugyldige.

3. Den nye appelsag, som Yoshida har anlagt, rejser ud over spørgsmålet om, hvorvidt Retten har efterkommet den dom, der er afsagt i den første appelsag, endvidere et spørgsmål, der vedrører den ugyldighedsgrund, der er påberåbt for alle de omhandlede varer, og et spørgsmål om, hvorvidt begrundelsen i de omtvistede afgørelser og den appellerede dom er tilstrækkelig [5].

1 — Originalsprog: fransk.

2 — T-331/10 RENV og T-416/10 RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:302, herefter »den appellerede dom«.

3 — Afgørelser truffet af Første Appelkammer ved EUIPO den 20.5.2010 (sagerne R 1235/2008-1 og R 1237/2008-1, herefter »de omtvistede afgørelser«).

4 — Dom af 6.3.2014, Pi-Design m.fl. mod Yoshida Metal Industry (C-337/12 P – C-340/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:129).

5 — Jeg bemærker, at et tilsvarende spørgsmål er rejst i en anden verserende appelsag (jf. sag KHIM mod Unibail Management, C-513/14 P, der i øjeblikket verserer for Domstolen).

Retsforskrifter

4. Det fremgår af artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning (EF) nr. 207/2009[6], at udelukket fra registerring er tegn, som udelukkende »består af en udformning af varen, som er nødvendigt for at opnå et teknisk resultat«.

5. Denne forordnings artikel 52, stk. 1, litra a), bestemmer, at et EU-varemærke erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom, når det er registreret i strid med bestemmelserne i artikel 7.

6. Artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 bestemmer:

»Hvis ugyldighedsgrunden kun består for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, kan varemærket kun erklæres ugyldigt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.«

Tvistens baggrund

7. De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, således som der er redegjort for dem i den appellerede doms præmis 1-15, kan sammenfattes som følger.

8. Den 3. og den 5. november 1999 indgav Yoshida ansøgning til EUIPO om registrering af to varemærker, der består af de figurtegn, der er gengivet nedenfor:

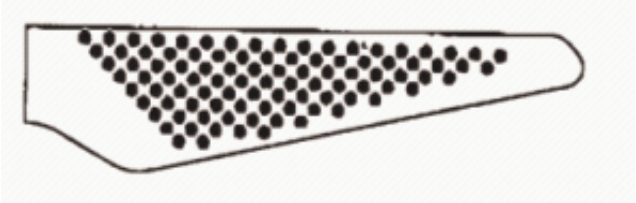

9. De varer, som registreringsansøgningerne vedrører, henhører under klasse 8 og 21 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer til følgende beskrivelse:

— klasse 8: »spisebestik, sakse, knive, gafler, skeer, slibesten, slibestensholdere, strygestål, fiskebenspincetter«

— klasse 21: »husholdnings- og køkkenbeholdere (dog ikke af ædle metaller eller overtrukket hermed), venderedskaber, køkkenspatler, knivblokke til at opbevare knive, tærteskeer, kageskeer«.

10. De omhandlede varemærker blev registreret den 25. september 2002 og den 16. april 2003.

6 — Rådets forordning af 26.2.2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1). Jeg bemærker, at de materielle bestemmelser, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, er bestemmelserne i forordning nr. 207/2009, idet de retlige omstændigheder i sagen var fastlagt på det tidspunkt, hvor et appelkammer ved EUIPO traf afgørelse. Under alle omstændigheder er såvel artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994, L 11, s. 1) som denne forordnings artikel 51, stk. 3 (der svarer til artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 207/2009), i det væsentlige affattet på samme måde.

11. Den 10. juli 2007 indgav Pi-Design m.fl. ugyldighedsbegæringer vedrørende de omhandlede varemærker i henhold til artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning nr. 40/94.

12. Ved afgørelser af 15. og 21. juli 2008 afslog annullationsafdelingen ved EUIPO disse begæringer.

13. Ved de omtvistede afgørelser ophævede Første Appelkammer ved EUIPO i forbindelse med en klage indgivet af Pi-Design m.fl. annullationsafdelingens afgørelser og erklærede varemærkerne ugyldige i henhold til artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning nr. 207/2009.

Sagerne for Retten og Domstolen og den appellerede dom

14. Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 12. august og den 15. september 2010 anlagde Yoshida sag med påstand om annullation af de omtvistede afgørelser, idet selskabet fremsatte et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra e, nr. ii), i forordning nr. 207/2009.

15. Ved to domme afsagt den 8. maj 2012, Yoshida Metal Industry mod KHMI – Pi-Design m.fl. (gengivelse af en trekantet overflade dækket af sorte prikker)[7], og Yoshida Metal Industry mod KHMI – Pi-Design m.fl. (gengivelse af en trekantet overflade dækket af sorte prikker)[8], tog Retten dette anbringende til følge og gav appellanten medhold i sine påstande.

16. Ved dom af 6. marts 2014[9] ophævede Domstolen, der tog stilling til de af Pi-Design m.fl. iværksatte appeller, disse domme med den begrundelse, at den nævnte artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), var blevet tilsidesat, og hjemviste sagerne til Retten.

17. Ved den appellerede dom forkastede Retten, der tog stilling til sagen efter hjemvisning, det eneste anbringende, der vedrørte tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning nr. 207/2009, frifandt EUIPO og pålagde Yoshida at betale sagsomkostningerne ved begge instanser.

Parternes påstande

18. Med appellen har Yoshida nedlagt følgende påstande:

— Principalt, den appellerede dom ophæves, og de omtvistede afgørelser annulleres i deres helhed.

— Subsidiært, den appellerede dom ophæves, og de omtvistede afgørelser annulleres, for så vidt som det heri bestemmes, at appellantens varemærker erklæres ugyldige med hensyn til »slibesten og slibestensholdere« (klasse 8) og »husholdnings- og køkkenbeholdere (dog ikke af ædle metaller eller overtrukket hermed) og knivblokke til at opbevare knive« (klasse 21).

EUIPO og Pi-Design m.fl. tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

19. EUIPO og Pi-Design m.fl. har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Yoshida tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

7 — T-331/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:220.

8 — T-416/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:222.

9 — Dom af 6.3.2014, Pi-Design m.fl. mod Yoshida Metal Industry (C-337/12 P – C-340/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:129).

Bedømmelse

20. Appellanten har til støtte for appellen fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning nr. 207/2009 og det andet tilsidesættelse af denne forordnings artikel 52, stk. 3.

21. I overensstemmelse med Domstolens ønske vil jeg begrænse min analyse til det andet appelanbringende.

Om det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 207/2009

22. Nærværende anbringende er fremsat til støtte for Yoshidas subsidiære påstand om ophævelse af den appellerede dom og annullation af de omtvistede afgørelser, for så vidt som selskabets varemærker derved erklæres ugyldige med hensyn til visse af de omhandlede varer, nemlig »slibesten og slibestensholdere« og »husholdnings- og køkkenbeholdere […] og knivblokke til at opbevare knive«. Dette anbringende er opdelt i to led.

Om det første led

23. Yoshida har med det første led anført, at Retten ved ikke at undersøge, om den i det foreliggende tilfælde påberåbte ugyldighedsgrund bestod for samtlige de varer, der var omfattet af de anfægtede varemærker, tilsidesatte artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 207/2009.

24. Jeg bemærker, at det følger af fast retspraksis, at vurderingen af spørgsmålet, om varemærket er omfattet af en af de registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde, der er nævnt i artikel 7 i forordning nr. 207/2009, skal foretages konkret i forhold til de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet heraf[10]. Det fremgår endvidere af artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, at hvis ugyldighedsgrunden kun består for en del af varerne eller tjenesteydelserne, kan varemærket kun erklæres ugyldigt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser[11].

25. Det følger heraf, dels at EUIPO's undersøgelse af ugyldighedsgrundene skal rettes mod hver enkelt af de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af varemærket, dels at den afgørelse, hvorved EUIPO anvender en sådan ugyldighedsgrund, i princippet skal begrundes i forhold til hver enkelt af disse varer eller tjenesteydelser[12].

26. I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at de omtvistede afgørelser fastslår, at der foreligger en ugyldighedsgrund som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii) i forordning nr. 207/2009, for alle de varer, der er omfattet af de omhandlede varemærker.

27. Jeg bemærker endvidere, at Yoshida for førsteinstansen ikke fremsatte et anbringende om, at appelkammeret havde tilsidesat artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, og heller ikke et anbringende om, at de omtvistede afgørelser på dette punkt er behæftet med en manglende begrundelse.

10 — Dom af 9.9.2010, KHIM mod Borco-Marken-Import Matthiesen (C-265/09 P, EU:C:2010:508, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

11 — En tilsvarende bestemmelse findes i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22.10.2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT 2008, L 299, s. 25) (tidligere artikel 13 i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21.12.1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989, L 40, s. 1).

12 — Jf. i denne retning vedrørende artikel 13 i direktiv 89/104, dom af 15.2.2007, BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, EU:C:2007:99, præmis 34), og vedrørende forordning nr. 207/2009 kendelse af 18.3.2010, CFCMCEE mod KHIM (C-282/09 P, EU:C:2010:153, præmis 37-41).

28. Det anbringende, som Yoshida har fremsat i forbindelse med appellen, skal derfor forstås som en kritik af Retten for ikke af egen drift at have taget stilling til den omstændighed, at appelkammeret ved EUIPO angiveligt ikke undersøgte ugyldighedsgrunden i forhold til alle de omhandlede varer, og at det ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for sine afgørelser på dette punkt.

29. Det skal undersøges, om et sådant anbringende, der i det væsentlige svarer til at foreholde Retten, at den ikke tog et anbringende op af egen drift, kan antages til realitetsbehandling i forbindelse med appelsagen.

– Om formaliteten

30. Jeg bemærker, at det fremgår af fast retspraksis, at det ikke kan foreholdes Retten, at den ikke har truffet afgørelse vedrørende et anbringende, som ikke er blevet fremført for denne [13].

31. Anvendelsen af dette princip rejser vanskeligheder, når der er tale om muligheden for at tage anbringender op af egen drift.

32. Det er muligt at hævde, at eftersom førsteinstansen kan eller endog skal tage stilling til et anbringende af egen drift, begår den ved ikke at gøre dette en retlig fejl, som Domstolen kan tage under pådømmelse i forbindelse med en appelsag. Denne tilgang kan forklare, hvorfor Domstolen ind imellem har accepteret at behandle et sådant anbringende i forbindelse med en appelsag [14].

33. Det fremgår imidlertid af en nyere præcisering af retspraksis, at et appelanbringende, der vedrører den omstændighed, at Retten ikke af egen drift har taget stilling til begrundelsen i en afgørelse, der påstås annulleret, ikke kan antages til realitetsbehandling, når det vedrører omstændigheder, som ikke er blevet påberåbt for Retten.

34. Domstolen afviste således at realitetsbehandle et anbringende, hvorefter Retten angiveligt havde undladt at kritisere en mangelfuld begrundelse for en sådan afgørelse vedrørende forhold, som appellanten ikke udtrykkeligt havde påberåbt sig i sit søgsmål for Retten [15].

35. Efter min opfattelse er denne begrænsning, der gælder for appelanbringender, fuldt ud begrundet i hensynet til rettergangsmåden i appelsager for Domstolen. Inden for rammerne af en appelsag er Domstolens kompetence nemlig i princippet begrænset til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, som er blevet behandlet i første instans [16]. En prøvelse af, om de anfægtede vurderinger er begrundede, indebærer nødvendigvis en kontrol af, om begrundelsen i den afgørelse, der for Retten er genstand for en påstand om annullation, er tilstrækkelig. Det ville imidlertid være urimeligt at kræve, at Retten af egen drift skulle kontrollere begrundelsen for en sådan afgørelse vedrørende omstændigheder, der ikke er blevet påberåbt for den [17].

36. Det følger heraf, at et anbringende om, at Retten ikke af egen drift har kritiseret, at det organ, der er ophavsmand til en retsakt, har tilsidesat sin begrundelsespligt vedrørende omstændigheder, der ikke udtrykkeligt er blevet påberåbt for Retten, ikke kan antages til realitetsbehandling i forbindelse med appelsagen.

13 — Jf. i denne retning bl.a. dom af 8.12.2011, Chalkor mod Kommissionen (C-386/10 P, EU:C:2011:815, præmis 70), og af 22.10.2015, AC-Treuhand mod Kommissionen (C-194/14 P, EU:C:2015:717, præmis 55).

14 — Jf. kendelse af 9.2.2012, Deutsche Bahn mod KHIM (C-45/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:69, præmis 61), og dom af 19.6.2014, FLS Plast mod Kommissionen (C-243/12 P, EU:C:2014:2006, præmis 48), hvor Domstolen fastslog, at det var med føje, at Retten ikke af egen drift behandlede et anbringende om, at den afgørelse, der var genstand for påstand om annullation, var behæftet med en manglende begrundelse.

15 — Dom af 26.11.2013, Gascogne Sack Deutschland mod Kommissionen (C-40/12 P, EU:C:2013:768, præmis 46-55 og 61-64), og af 17.9.2015, Total mod Kommissionen (C-597/13 P, EU:C:2015:613, præmis 21 og 22).

16 — Dom af 26.11.2013, Gascogne Sack Deutschland mod Kommissionen (C-40/12 P, EU:C:2013:768, præmis 52). Jf. ligeledes generaladvokat Wahls forslag til afgørelse Total mod Kommissionen (C-597/13 P, EU:C:2015:207, punkt 118-128).

17 — Jf. generaladvokat Wahls forslag til afgørelse Total mod Kommissionen (C-597/13 P, EU:C:2015:207, punkt 118-128).

37. Efter min opfattelse finder denne tilgang også anvendelse på varemærketvister.

38. Hvad nærmere bestemt angår EUIPO's og Rettens anvendelse af artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, bemærkes, at en appelsag ikke kan vedrøre spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse fra appelkammeret er tilstrækkelig begrundet med hensyn til en del af varerne eller tjenesteydelserne, når appellanten ikke udtrykkeligt har påberåbt sig denne omstændighed for Retten.

39. Det er i denne forbindelse ikke tilstrækkeligt, at appellanten generelt har anfægtet anvendelsen af en registreringshindring eller en ugyldighedsgrund i forhold til alle de omhandlede varer eller tjenesteydelser. Appellanten skal for at kunne gøre gældende, at en sådan hindring eller grund ikke finder anvendelse for en del af disse varer og tjenesteydelser, udtrykkeligt have fremsat denne påstand i forbindelse med sagen for Retten.

40. Denne løsning kan udledes af retspraksis. Domstolen har nemlig allerede fastslået, at det, for så vidt som det utvetydigt fremgik af en afgørelse fra EUIPO, at en registreringshindring kunne gøres gældende over for alle de omhandlede varer, påhvilede appellanten i forbindelse med sit søgsmål for Retten med påstand om annullation af denne afgørelse at identificere de varer, som denne registreringshindring ikke kunne finde anvendelse på, eller at anfægte den omstændighed, at de omfattede varer udgjorde en homogen kategori [18].

41. I det foreliggende tilfælde har Yoshida i forbindelse med sagen for Retten begrænset sig til generelt at anfægte anvendelsen af ugyldighedsgrunden og har ikke specifikt påberåbt sig anvendelsen af denne ugyldighedsgrund med hensyn til en bestemt del af de omhandlede varer, nemlig »slibesten og slibestensholdere«, »husholdnings- og køkkenbeholdere« og »knivblokke til at opbevare knive«.

42. Yoshida kan derfor ikke i forbindelse med appellen kritisere Retten for ikke at have undersøgt denne omstændighed af egen drift og for ikke at have kritiseret den påståede manglende begrundelse i de omtvistede afgørelser på dette punkt.

43. Det ville efter min opfattelse forholde sig anderledes i det tilfælde, hvor det var Retten og ikke appelkammeret, der havde foretaget den første konstatering af, at der forelå en ugyldighedsgrund med hensyn til disse varer [19]. I denne situation er det nemlig muligt under appelsagen at gøre gældende, at Rettens dom er behæftet med en utilstrækkelig begrundelse i lyset af artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 [20].

44. Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag, idet Retten begrænsede sig til at stadfæste afgørelserne fra appelkammeret ved EUIPO, hvorved Yoshidas varemærker blev erklæret ugyldige for alle de omhandlede varer.

45. Nærværende anbringendes første led kan derfor efter min opfattelse ikke antages til realitetsbehandling.

18 — Kendelse af 11.12.2014, FTI Touristik mod KHIM (C-253/14 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:2445, præmis 49). Jeg bemærker, at appellanten for Retten havde anfægtet, at registreringshindringen kunne anvendes i forhold til en del af varerne og tjenesteydelserne, men uden at give en tilstrækkelig redegørelse for dette argument. Det pågældende appelanbringende blev derfor ikke afvist fra realitetsbehandling, men forkastet som åbenbart ugrundet.

19 — Jeg bemærker, at Retten har beføjelse til at omgøre en afgørelse truffet af et appelkammer ved EUIPO i henhold til artikel 65, stk. 3, i forordning nr. 207/2009.

20 — Jf. vedrørende en sådan situation i forbindelse med undersøgelsen af en registreringshindering dom af 17.10.2013, Isdin mod Bial-Portela (C-597/12 P, EU:C:2013:672, præmis 28 og 29).

– Den subsidiære påstand vedrørende realiteten

46. Selv om Domstolen måtte fastslå, at nærværende led i det andet anbringende kan antages til realitetsbehandling, er det efter min opfattelse under alle omstændigheder ugrundet.

47. Jeg bemærker for det første, at det følger af fast retspraksis, at begrundelsen klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det kræves imidlertid ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse er tilstrækkelig, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område [21].

48. Domstolen har allerede fastslået, at den kompetente myndighed, når den giver afslag på at registrere et varemærke, i sin afgørelse skal angive det resultat, den er nået til, for hver enkelt af de omfattede varer og tjenesteydelser. Såfremt den samme registreringshindring eller ugyldighedsgrund gør sig gældende for en kategori eller en gruppe af varer eller tjenesteydelser, kan den kompetente myndighed dog begrænse sig til at anføre en generel begrundelse for alle de omhandlede varer eller tjenesteydelser [22].

49. Denne beføjelse, som tilkommer den kompetente myndighed på varemærkeområdet, tager hensyn til den omstændighed, at varemærkeansøgninger ofte omfatter et stort antal varer og tjenesteydelser [23].

50. Domstolen har anlagt den samme tilgang med hensyn til EUIPO's undersøgelse af registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde [24].

51. For ikke at tilsidesætte retten til en effektiv domstolsprøvelse gælder muligheden for at anføre en generel begrundelse for alle de omhandlede varer og tjenesteydelser kun de varer og tjenesteydelser, der har en indbyrdes forbindelse, der er tilstrækkelig direkte og konkret til, at de udgør en tilstrækkeligt homogen kategori eller en gruppe af varer og tjenesteydelser [25].

52. Denne betingelse er efter min opfattelse fuldt ud opfyldt i det foreliggende tilfælde.

53. Jeg bemærker, at de varer, der er omfattet af de anfægtede varemærker, nemlig »spisebestik, sakse, knive, gafler, skeer, slibesten, slibestensholdere, strygestål, fiskebenspincetter« og »husholdnings- og køkkenbeholdere (dog ikke af ædle metaller eller overtrukket hermed), venderedskaber, køkkenspatler, knivblokke til at opbevare knive, tærteskeer, kageskeer« alle udgør køkkenredskaber [26].

54. Disse varer udgør efter min opfattelse en tilstrækkeligt homogen gruppe i forhold til prøvelsen af den påberåbte ugyldighedsgrund.

21 — Dom af 21.10.2004, KWS Saat mod KHIM (C-447/02 P, EU:C:2004:649, præmis 65).

22 — Dom af 15.2.2007, BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, EU:C:2007:99, præmis 38).

23 — Generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse i BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, EU:C:2006:450, punkt 42 og 43).

24 — Jf. kendelse af 6.2.2009, MPDV Mikrolab mod KHIM (C-17/08 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:64, præmis 34), af 9.12.2009, Prana Haus mod KHIM (C-494/08 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:759, præmis 46), af 18.3.2010, CFCMCEE mod KHIM (C-282/09 P, EU:C:2010:153, præmis 37 og 38), af 21.3.2012, Fidelio mod KHIM (C-87/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:154, præmis 43), dom af 17.10.2013, Isdin mod Bial-Portela (C-597/12 P, EU:C:2013:672, præmis 27), og en righoldig praksis fra Retten bl.a. dom af 27.4.2016, Niagara Bottling mod EUIPO (NIAGARA) (T-89/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:244, præmis 31), og af 12.5.2016, Zuffa mod EUIPO (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP) (T-590/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:295, præmis 26).

25 — Jf. i denne retning dom af 15.2.2007, BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, EU:C:2007:99, præmis 36), og kendelse af 18.3.2010, CFCMCEE mod KHIM (C-282/09 P, EU:C:2010:153, præmis 40), og en righoldig praksis fra Retten bl.a. dom af 2.4.2009, Zuffa mod KHIM (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP) (T-118/06, EU:T:2009:100, præmis 28), og af 16.10.2014, Larrañaga Otaño mod KHIM (GRAPHENE) (T-458/13, EU:T:2014:891, præmis 26).

26 — Den omstændighed, at varerne er omfattet af to forskellige klasser, nemlig klasse 8 og 21, er ikke, således som Yoshida har fremhævet i appelskriftet, relevant, idet klassificering i henhold til Nice-arrangementet sker af rent administrative grunde.

55. Det fremgår nemlig af begrundelsen i de omtvistede afgørelser [27] at de anfægtede tegn udgør håndtaget på de varer, for hvilke der er ansøgt om registrering. Dette argument er baseret på den forudsætning, at alle de omhandlede varer, dvs. de forskellige former for køkkenredskaber, kan udstyres med et håndtag.

56. Appelkammeret anførte således efter min opfattelse på en tilstrækkelig måde grundene til, at der bestod en forbindelse mellem de omhandlede varer, som kunne begrunde, at de skulle behandles samlet. Selv om begrundelsen i de omtvistede afgørelser ganske vist er kortfattet, er den sammenhængende og sætter Yoshida i stand til at forstå EUIPO's appelkammers argumentation i forhold til alle de omhandlede varer og giver Retten mulighed for at prøve denne argumentation.

57. Det er hensigtsmæssigt at sondre mellem spørgsmålet om begrundelsen og spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte afgørelser er korrekte [28]. Begrundelsespligten er opfyldt, idet disse afgørelser indeholder en klar og sammenhængende begrundelse, hvoraf fremgår, at appelkammeret har fundet, at alle de omhandlede varer udgør en homogen gruppe som følge af den omstændighed, at de har fælles kendetegn. Spørgsmålet om, hvorvidt appelkammeret med urette har fastslået, således som appellanten har hævdet, at alle varerne har dette fælles kendetegn, vedrører spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte omtvistede afgørelser er korrekt begrundet.

58. I denne forbindelse har Yoshidas argument om, at visse af de omhandlede varer ikke er udstyret med et håndtag, reelt til formål at anfægte rigtigheden af appelkammerets argumentation vedrørende en ny omstændighed, der ikke er blevet påberåbt for Retten, og som i øvrigt vedrører et faktisk forhold. Dette argument kan derfor ikke antages til realitetsbehandling i forbindelse med appelsagen.

59. Under alle omstændigheder er der ikke givet en overbevisende redegørelse for dette argument. For det første har Yoshida for så vidt angår »slibesten« og »husholdnings- og køkkenbeholdere«, der omfatter kasseroller og gryder, ikke forklaret, hvorfor disse varer ikke kan udstyres med et håndtag.

60. Hvad for det andet angår »slibestensholdere« og »knivblokke til at opbevare knive«, er der, således som EUIPO med føje har anført, tale om varer, der ikke har en selvstændig brugsfunktion i forhold til anvendelsen af slibesten eller knive, og som derfor kan udgøre en kategori eller en særskilt gruppe af varer i forhold til undersøgelsen af registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde. Selv om det antages, at »knivblokke til at opbevare knive« kan anses for at udgøre en gruppe af varer, der adskiller sig fra gruppen af »knive«, synes en fælles løsning endelig under alle omstændigheder at være påkrævet [29].

61. På baggrund af samtlige disse betragtninger er det min opfattelse, at det andet appelanbringendes første led ikke skal antages til realitetsbehandling, og at det under alle omstændigheder er ugrundet.

Om det andet led

62. Yoshida har anført, at den af Retten fulgte argumentation ikke kan finde anvendelse på visse af de omhandlede varer, nemlig de varer, der ikke er udstyret med et håndtag.

27 — Jf. punkt 30, 34-36 og 40 i de omtvistede afgørelser.

28 — Jf. dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 67).

29 — Retten har gentagne gange fastslået, at når anvendelsen af to kategorier af varer i forening er påkrævet eller i det mindste forudsættes som følge af deres væsentlige egenskaber, kan appelkammeret anvende en fælles løsning. Jf. dom af 2.12.2008, Ford Motor mod KHIM (FUN), (T-67/07, EU:T:2008:542, præmis 44), og af 8.9.2010, Wilfer mod KHIM (Gengivelse af et guitarhoved) (T-458/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:358, præmis 66).

63. Jeg bemærker, at der skal sondres mellem Rettens prøvelse af, om begrundelsespligten er opfyldt, og den appellerede doms materielle lovlighed [30]. I det foreliggende tilfælde har Yoshida imidlertid ved at påberåbe sig, at den appellerede dom er behæftet med en påstået uregelmæssighed, reelt anfægtet rigtigheden af den faktuelle konstatering, som Retten har lagt til grund, og som ikke kan gøres til genstand for den prøvelse, der finder sted i forbindelse med appelsagen [31].

64. Nærværende anbringendes andet led kan derfor efter min opfattelse heller ikke antages til realitetsbehandling.

Forslag til afgørelse

65. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg Domstolen at afvise det andet appelanbringende eller under alle omstændigheder at forkaste dette anbringende, idet det delvist ikke kan antages til realitetsbehandling, delvist er ugrundet.

30 — Jf. i denne retning dom af 2.4.1998, Kommission mod Sytraval og Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 67), og generaladvokat Légers forslag til afgørelse i Belgien mod Kommissionen (C-197/99 P, EU:C:2001:658, præmis 39 og 40).

31 — Domstolen har allerede fastslået, at et appelanbringende, der vedrørte den omstændighed, at kategorien for de omhandlede varer og tjenesteydelser, der var lagt til grund for undersøgelsen af en absolut registreringshindring, ikke udgjorde en homogen kategori, ikke kunne antages til realitetsbehandling. Jf. kendelse af 7.7.2011, MPDV Mikrolab mod KHIM (C-536/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:469, præmis 34 og 38).